

609 26. Okt. 1889: 1. Beh. af Lovf. om Forbedr. af Fæste- og Leiehusmands Raar. 610

hans Forhold ikke i alle Tilfælde ere, som hans Husbond ønsker, at de skulle være, ikke er stiftet til at gjøre Opposition i nogen Retning. Der er ikke stor Blads for den personlige Selvfølelse i dette Forhold. Jeg antyder kun dette uden nærmere at komme ind derpaa, fordi jeg finder, at selv om vi ikke tage fat paa dette Forhold under nærværende Lovforslag, saa er det i alt Fald Noget, vi kunne tænke paa, om vi ikke bør komme ind paa ved en anden Leilighed. — Jeg skal endnu henlede Opmærksomheden paa et forunderligt Misforhold, som man faaer ud, naar man sammenholder Lovforslagets § 5 med § 4. Det er i Grunden et underligt Facit, som saa fremkommer. § 5 fritager, som jeg sagde før, de jordløse Huse, for at falde ind under Loven. Derimod bestemmes i § 4, at de i denne Lov omhandlede Huse eller Dele af samme falde ind under Loven, altsaa Dele af Huse med Jord. Men dette vil med andre Ord sige, at en Pige ikke kan leie en Stue i et Hus med Jord, uden at Leieaalet skal være i 12 Aar; for en Stue i et saadant Hus er jo dog en Del af et Leiehus med Jord. Men ved Siden af ligger der maasse et jordløst Hus, det kan være et meget stort Hus, og det kan man meget godt leie paa almindelig Opsigelsesfrist. Jeg antager, at det ikke har været ærede Forslagsstilleres Mening at bringe et saadant Misforhold til Stede, og jeg tror, at det vilde være heldigt, om man i § 4 udelod „eller Dele af samme“, altsaa Dele af Huse med Jord. Thi man kan ikke, forekommer det mig, vedtage en Lov, der i det ene Tilfælde forbyder en Indsidder at leie sig en Leilighed paa et mindre Tidrum end 12 Aar og i et andet Tilfælde tillader ham i et andet Hus under lignende Omstændigheder at leie paa de almindelige Regler, som Lovgivningen hjemler. — Med disse Bemærkninger har jeg paa den ene Side villet anbefale det foreliggende Lovforslag til Thingets Velvilje, medens jeg paa den anden Side har villet gjøre opmærksom paa visse efter min Mening uheldige Bestemmelser, som findes i Forslaget, og som jeg haaber maa blive rettede under Forslagets videre Gang her i Thinget.

Leih. Naar ærede Medlemmer se paa Navnene paa dem, som paa Lovforslaget

fremtræde som Forslagsstillere foruden de oprindelige to mangeaarige Forslagsstillere, vil det høie Thing vistnok ikke et Dieblit være i Tvivl om, hvorledes dette er at forståa, idet disse Navne jo betegne Venstres Bestyrelse, og det altsaa ved, at Venstres hele Bestyrelse er indtraadt til de oprindelige Forslagsstilleres. Tal som Forslagsstillere af Lovforslaget, har været Hensigten derved at lægge hele den Autoritet, som Venstres Bestyrelse er i Besiddelse af, og som tilkommer den, i Børgstuaalen for dette Lovforslag. Det er en Foranstaltning, paa hvilken jeg sætter den Pris, som den synes at fortjene. Jeg havde sikkert ikke behøvet at omtale dette, naar det ikke var fordi det samtidig er stet, at Lovforslaget har undergaaet Forandringer fra det Indhold, hvormed det blev vedtaget i forrige Samling, og at jeg, som ikke er bleven raadspurgt med Hensyn til disse Forandringer, er i samme Tilfælde, som det ærede Medlem, der for talte (M. Sørensen), ikke paa alle Punkter at kunne erklære mig entigt i dem. Dette gjælder bl. A. ogsaa det Punkt, som den foregaaende ærede Taler omtalte, at man vil binde Leiehusmanden til Leieaalet i 12 Aar. Jeg veed ikke ret, hvad Hensigten dermed har været, men da der i Lovforslagets § 7 under Vitrae staar, at Erstatningsretten bortfalder, naar Leieaalet opsiges fra Leierens Side, saa veed jeg egentlig ikke, hvad Interesse Cieren kan have af, at Leieaalet ikke kan opsiges fra Leierens Side tidligere end efter 12 Aars Forløb. Måst at bemærke dette kan jeg i det Hele henholde mig til de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem, som havde Ordet før mig, mod den Bestemmelse, at Leiereren ogsaa er bunden i 12 Aar. Det vil ganske vist ogsaa efter min Opfattelse i flere Tilfælde kunne føre til Urimeligheder, som man vanskeligt kan komme ud over, f. Ex. som den ærede Taler sagde i Tilfælde af Dødsfald; hvorledes skal det saa gaa? Der som vi her i Kjøbenhavn, hvor langt Leiemaal fra Leierens Side navnlig ved Butikker ikke er usædvanligt, have saadanne Tilfælde ved Dødsboer, ja saa hester naturligvis Dødsboet i den Tid, som Leieaalet endnu vedværet efter Kontrakten, saa hæfte Arvingerne. Kun for det Tilfælde, at vedkommende Leier gaar Konkurs, er der i Konkursloven indsat en anden Regel, idet